

דחקתי ממחשבותי את כל הנושא שנקי
רא עמית. לא ידעתי אם הוא נשוי או
שהתגרש. הכאב היה חזק מדי.
יום אחד, כשבעלי היה עוד בחיים,
הזמננו לבוא לקיבוץ יגור לליל-הסדר.
עמית היה שם עם תמי רבני, חברתו
הבלונדית. תוך כדי שיחה סיפר לי
שכל מה שיש לו בחיים זה הבן, ושחיוו
האישיים היו אומללים.
הזמנתי אותו לבתי-המיצווה של
בתי. שבועיים אחר-כך נפטר בעלי.
הוא היה תולה-לב זמן רב.
בערב שאחרי ההלוויה בא אורי לביי
קור. הוא בא גם בשבועי-האבל. במשך
הזמן הסתבר לנו שהשתנינו, ואנחנו לא
מי שהיינו בעבר, אבל שיש בינינו המון
מן המשותף בהשקפות על החיים, כדאי
עות הפוליטיות ובהבנת החיים.
עכשיו זאת ממש אהבה.
הקשר עם הילדים היה קל. הצגתי
אותו לשלומית, בתי, כחבר של אבא.
היא שמעה את השם עוד קודם לכן מפי
אביה, וזה היה תמיד באופן ידידותי.
כל השנה המשכתי לגור בביתי כדי
ניה בחיפה. הוא התחיל להביא את בנו
לבקר אותי, כדי לראות איך הדברים
משתלבים, כי שניהם סבלו כילדים
יחידים.

תלי-אביב. את הדלת פתחה לי חביבה.
היא הייתה לבושה במיכנסיים ובחולצה
לבנים. יש לה גוף חטוב. תוך זמן קצר
התגלתה כאשה חביבה ביותר. עמית
ישב בצד, לבוש במיכנסיים קצרים,
ולא התערב במשך כל הראיון.
הבית עצמו היה עמוס ומריה מזר"י
פרחים. זר של מיפלגת-העבודה, שאר
ליה שייד עמית, לא היה שם. רק זרים
של אנשים פרטיים ומוסדות בעירו של
עמית, רמת-גן.
חביבה היא פסיכולוגית-קלינית,
שסיימה תואר שני באוניברסיטת-
ירושלים. הסיפור ששמעתי מפיה יכול
היה נקלות לשמש בסיס לסרט
דרמאטי מרגש. היא מרברת על עמית
כמו שמרברת בת 16 על אבי-החלומי
תיה. היא מפליאה בתיאור תכונותיו
הטובות, מסבירה בחיך שהוא אדם
צנוע המסתפק במועט.
"אורי עמית הוא הפרק הראשון
והפרק האחרון בחייו" אומרת חביבה,
כשהיא מגוללת את סיפור המעשה.
סיפורה חביבה:
עליתי לארץ עם אמא שלי באמצע
מלחמת-העולם השנייה. הייתי בת 9.
מקור המישפחה ברוסיה. אני נולדתי
ברומניה, בדרך לארץ. אבא היה מנהל

פרק ראשון, פרק אחרון

בשביילי זה היה חלום העומד להתגיי
שם, ומסתבר שגם בשבילי.
את שימלת-החופה הלכנה הוא בחר
למעני. מה שריגש אותי מאוד היה המי
תנה המשותפת שקנו הבן שלו והבת
שלי — בובות של חתן וכלה. כשמזיי
זים אותן הן משמיעות את מארשי-הח
תונה.

בית-ספר ברומניה, ושם כבר למדתי
עברית. ידעתי לנגן ולרקוד. גרתי עם
אמא בקיבוץ יגור.
כשהייתי בת 14, הגיעה לקיבוץ
קבוצה של נערים ונערות מעיראק.
שלחו אותי לנגן לפנייהם באקורדיון כי
קבלת-שבת, וללמד אותם שירים עב-
ריים.

חביבה בקיבוץ
אהבה ראשונה ודיסקרטית

חתן אורי ובנו צחי
הדבר היחיד שיש לו

כך נראו אורי וחביבה בקיבוץ, ערב גיוסם לצבא (למעלה) — וכך נראו בשבוע שעבר, כשעמדו יחד עם ילדיהם מתחת לחופה

הלכתי ללמוד בבית-הספר לאחיות.
אורי היה הגבר הראשון בחיי.
כך זה נמשך שנתיים אחרי הצבא.
הייתי כבר בת 23, ורציתי להתחתן
ולהקים מישפחה. הוא החליט שאין לו
מה להציע לי. לא כסף ולא מיקצוע,
ושלמעשה אין על מה לבסס חיי-נישואי
אין יציבים. אז כבר היה מוכר עובדי
תימנע, והיה אדם מאוד אמביציוני.
הייתי מאוד מאוכזבת.
היה לו חבר טוב, שגר איתו ועבר
איתו. חברים ממש טובים. אורי הלך
וסיפר לו שהוא גמר איתי, וזמן קצר
אחר-כך התחתנתי עם החבר הטוב. אף
אחד לא ידע עד היום את הסיפור הזה.
אני כנתי בינתיים עולם חדש משלי
עם רם שיחור, בעלי, ואת הסיפור עם
אורי, שלא הסכים להתחתן איתי, שמרי

מהר מאוד גיליתי שאורי הוא המנ"ח
היג של הקבוצה, ובינינו התחיל סיפור-
אהבה עדין וחשאי. אז שמרו על טוהר-
המידות ועל דיסקרטיות, ובקיבוץ הש"י
תדלו שלא לערב את ילדי הקיבוץ עם
העולים החדשים מעיראק. הם עברו כל
היום, ואחרי הצהריים נתנו להם קקושי
ללמוד כמה שעות, בעוד שילדי המשק
קיבלו את השמנת — למדו כל היום
ובקושי עברו אחרי-הצהריים.
הייתי צריכה להסתיר את אהבתנו
גם משום שהייתי צעירה מדי, וגם מ-
שום שהייתי שייכת לחברה הארת.
מאוחר יותר התגייס אורי לחיל-האוויר,
ושנתיים אחר-כך התגייסתי גם אני ל-
אותו החיל. שירתנו בבסיסים שונים.
אחרי שהשתחרר, התחיל אורי לע-
בוד במיכרות-תימנע שבקרב, ואני